

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.827/2012/19.

A Fővárosi Ítéltábla a **felperesi pártfogó ügyvéd neve** pártfogó ügyvéd (**pártfogó ügyvéd címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a dr. Turcsányi Dániel ügyvéd (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve** (**alperes címe**) alperes ellen perújítás iránt indult ügyében a Heves Megyei Bíróság 2011. november 22. napján meghozott 13.P.20.213/2011/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 17., 26. és 28. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam, míg a pártfogó ügyvéd díját a teljes egészében pervesztes felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 5.055.000 forint kártérítés megfizetése iránt indított keresetet az alperessel szemben. Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Az elsőfokú bíróság a 3.P.20.143/2007/19. számú ítéletével a keresetet elutasította, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.980/2008/4. számú ítéletével helybenhagyott.

A felperes perújítás iránti kérelmet terjesztett elő, melyben új bizonyítékként T. 2009. július 8-án kelt nyilatkozatára hivatkozott, egyúttal kérte a személyes meghallgatását és az általa megbízott szakértő vélemény-nyilvánításának bizonyítékként történő elbírálását.

Az alperes ellenkérelme - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályában történő fenntartására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.980/2008/4. számú ítéletét hatályában fenntartotta, és kötelezte a perújító felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára 303.300 forint le nem rótt feljegyzett eljárási illetéket, továbbá a perújított alperesnek 15 napon belül 300.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában idézte a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 260. § (1) bekezdésének a) pontját és 267. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy az írásbeli nyilatkozatot aláíró személy tanúvallomása nem alkalmas a felperesre kedvezőbb érdemi döntés meghozatalára, mert a tanú az időpontokra, a helyszínre, a terület nagyságára, az erdő alrészleteire pontatlanul emlékezett. A felperes által a perújítás alapjául megjelölt bizonyítási eszköz ezért nem szolgált bizonyítékul a szakhatósági állásfoglalás, számla, vállalkozási szerződés, az 1/22/1999. sz. közigazgatási határozat, a Heves Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóság igazgatójának írásbeli nyilatkozata és Cs. tanúvallomásának megdöntésére, mert a bizonyítékok együttes értékelésével az állapítható meg, hogy a felperes kártérítési követelésének alapjául szolgáló tarvágás a felperes tulajdonszerzése előtt történt.

A felperes az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek megfelelő döntés meghozatalát kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróságnak a Pp. 206. §-át alkalmazva T. tanúvallomását az eljárás során lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok egybevetése alapján kellett volna elbírálnia. Nem vitás, hogy az érintett ingatlanon lévő erdőterületek 1992-ben a kárpótlási földalapba kerültek, amelyekkel ettől kezdődően a kárpótlási hivatal rendelkezett, így az alperes nem végezhetett a tarvágással megegyező fakitermelést. A fa kivágására vonatkozó tilalmat alátámasztja a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Hivatalának 24478/1/1993. számú állásfoglalása. A gazdálkodónak az állásfoglalásban megengedett tevékenységeken túl a szükségszerű állagmegóvási munkálatokat kellett elvégeznie, amely az alperes számára nem eredményezhette az erdőrészlet kivágását és a kitermelt fa engedély nélküli értékesítését. A felperes kijelentette, hogy az árverés útján megszerzett erdőről a kárpótlási hivatal határozatáig 2001-ig sem neki, sem a családjának nem volt tudomása. Lényeges kérdés, hogy a tulajdonszerzéskor állt-e a faállomány, amelyet az alperes mindenféle engedély nélkül vágatott ki. A perújítási eljárásban kihallgatott tanú vallomása szerint a 2001. szeptember elején tartott helyszíni szemle során megállapította, hogy a tulajdoni lap adatai a valóságnak megfelelnek, és az erdő művelési ágú alrészleteken a fák talpon álltak, fakivágás nyomát nem észlelte. Az eljáró bíróságoknak meg kellett volna jelölniük, hogy a határozat mely rendelkezésére alapítottnan fogadták el az alperes állítását, amikor arra hivatkozott, hogy 2000-ben a tarvágási kötelezettségének tett eleget. Az alperes 2000-ben az erdőt egyébként sem vághatta volna ki, mert a 2000. évi erdőgazdálkodási terv jóváhagyása tárgyában meghozott határozat indokolása tartalmazza a szilvásváradai erdőszetnek a perrel érintett ingatlan vonatkozásában jóváhagyott erdőszeti tevékenységét, de ebben nem található az érintett erdőrészlet. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben nem vizsgálta dr. P. kiegészített szakértői véleményét. Az ingatlan soha nem került ki a kárpótlási földalapból, és abban erdőkitermelést, illetve fakitermelést nem

lehetett folytatni, így az alperes semmilyen engedéllyel nem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tanúvallomásoknak azt a részét, amely szerint a per tárgyát képező erdő vonatkozásában a tulajdonjog megszerzésekor még lábön állt az erdő. Az alperes dolgozójának tanúvallomása szerint tudomása volt arról, hogy a földterületen nem lehet végezni erdőkivágást, de úgy nyilatkozott, hogy a fakitermelést a központ intézte. Az elsőfokú bíróság nem mérlegelte a bizonyítékokban rejlő ellentmondásokat. A felperes 2001-ben lett az ingatlan tulajdonosa, ezért nem is láthatta 2000-ben, hogy a kitermelés megtörtént.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes perújítás iránti kérelmének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és az irányadó jogszabályok mindenben helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával maradéktalanul egyetért, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján azokra csak visszautal, és a felperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A Pp. XIII. fejezetében szabályozott perújítás azért rendkívüli perorvoslat, mert a már jogerősen befejezett ügyben meghozott érdemi határozat jogerejének feloldására ad lehetőséget, de csak abban az esetben, ha az alapügyben el nem bíralt és a Pp. 260. § (1) bekezdésében felsorolt eseménytörténeti vagy jogi tény, illetve bizonyíték értékelésével a perújító félre kedvezőbb határozat hozható. A felperes által érvényesített jog alapjául szolgáló tény bizonyítására azonban a perújítási kérelemben hivatkozott szakvélemény nem alkalmas, így annak vizsgálatát - miután a felperesre kedvezőbb döntést nem eredményezhetett volna - az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően mellőzte. Mindezekből következik, hogy a perújítás tárgya nem lehetett más, mint az annak alapjául megjelölt egyetlen elbírálható bizonyíték, T. tanúvallomásának a korábban előterjesztett bizonyítékokkal egybevetett értékelése. A felperes ezért alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 3.P.20.143/2007. szám alatt indított eljárásban szolgáltatott egyes bizonyítékokat és tényállításokat nem értékelte, mert erre csak a Pp. rendelkezései által megengedett feltételek alapján a perújítás alapjául szolgáló tanúvallomás bizonyító erejéhez viszonyítva volt lehetősége.

A kifejtett indokok alapján a perújítás nem vezethet a már jogerős ítélettel lezárt perben lefolytatott eljárási cselekmények megismétléséhez, kizárólag a perújítás alapját képező tény, vagy bizonyíték vizsgálatára szorítkozhat. Ebben a keretben az elsőfokú bíróság a megkeresett bíróság útján kihallgatott tanú vallomásának

mindenben helytálló értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a per újbóli tárgyalásának eredményéhez képest a felperes által megjelölt új bizonyíték nem alkalmas a már korábban szolgáltatott bizonyítékok értékelésével meghozott érdemi döntés hatályon kívül helyezésére és új határozat meghozatalára (Pp. 268. §).

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint csupán utalva annak helyes indokaira - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségét megfizetni, amelynek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése szerint megállapítható összegét a másodfokú bíróság a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységgel arányban állóan a 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte. A le nem rótt fellebbezési illetékről, valamint a pártfogó ügyvéd munkadíjról szóló rendelkezések a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án, valamint a Pp. 87. §-án alapulnak.

Budapest, 2014. április 22.

. Hőbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma
bíró

A kiadmány hitelül: